

Éjféli alkonyat

*Leningrád (Pétervár) a németek
két éven át tartó rohamát védte ki
a második világháborúban*

nevét se tudom... magyarázta a harcaikat és
a Nyevszkij Proszpekten nem egyszer jött velem...
már este kilenckor hosszúra nyúltak az árnyak,
máskor meg lassodtunk az Ermitázs felé,
topogtam a cári kolonna előtt... egy-
szer azt' a kis Fontanka hídja tájt
sárkányhajú ércparipák közt
meg-megbicsaklott hangja: nézd! ~
mutatta a helyt,
ahol az apja esett el ~
gránátrepeszek röpködtek az alkonyi égen,
vadállatokká szörnyedtek az emberek,
a tejhabos éjszaka megfeketült, vonagoltak
üvöltve ~ jaj! ~ az elmúlásba révedők
vértócsáikban a járda betonján,
ki voltál akkor te, s a néped is?
barátai tán *a Gonosznak?* ~
döfött szemembe vallatón ~
no, nyet ponyemáj ~ ha-
zudtam neki halkán,
és csóktalanul tusakodtunk nézve a Névát...
néhányszor fölhívott, nem volt mit mondanom,
alig zizegett telefonban a membra-lemez:
felelj! ~ azóta szálldogálnak néhanap
izzó repeszekként álmaimon át
a júniusi fehér éjszakák...
s a tétovaság? pedig már
fél háromkor észak felől,
ahol a nap eltűnt,
pitymallani kezdett

Még hallani

*a második világháború végén magyar nyilasok
25.000 magyar zsidót mészároltak le*

*közöny... ti talán sohasem vetődtetek elha-
gyatott tárnákba, hol vérsáros még a föld?
hol életükért remegő gyerekek rogyadoztak
egykor keretlegények puskacsövei
előtt látván szüleik lelövését,
ahol visszhangzanak az omladék-
falak halovány sikolyoktól
és hallod még a dörrené-
seket iszonyodva?
avagy sohasem hő-
költél meg az udvari pincelejáratok esti
homály-bozótosától, téглаégetők
denevéreitől ~ ki csapong? ~ huhogó hekatombák!
hol alvadtvér-sötét árnyékok rajzanak
s találhatsz löttsebes koponyákat,
ahonnan még holdjárta romladék
mögül száll föl a halálzag,
mint kénköves földből a füst,
avagy Duna-parti
sétáidon éjjel
tarkólövetésük előtt lerakott pici női
cipőkbe, mondd, botoltál-é meg egyszer is?
... kispap haverom vezetett e zarándok-utakra
~ találkoztál-e önmagaddal itt vagy ott? ~
tőlem tudakolta fohászhai közben
és hallottuk a háborús pokol
háttér-zajain áttörni
utolsó sóhajtásukat,
múlt rettenetéből
a tompa morajlást*

Pokoltüzekben égve

1945 március 9.: Tokióban
egyetlen éjszakán 83.793 halott

velemkorú volt, Tokióban vált nyomorékká
azon az éjjelen, mikor a városá-
ra dőltek a bombák; több nyelven magyarázta
a bolgár strandokon az öldökléseket
~ Aranyhomokon is, és Neszebárban ~
ő képviselte ~ jelkép volt ~ Japánt...
mankókon jött el a *VIT**-re,
felhők fölött, hajók ölén,
gyalog kutyagolva,
amíg ide ért, hogy
elmondja a tényt: nyolcvanháromezernél több halott
csupán egyetlen gyújtóbombázás nyomán,
amíg az az egy, hát, Hirosimát kiherélte
(habár úgy húszezer trinitro-toluol
erővel mocskosodott e világra,
ma csontsovány túlélők hullnak el!)
„csak” hetvenezer halottat
hagyott a romladék alatt...
hová özönölget
az emberiség? ~ állj! ~
hol míglen elégnek az árnyak, lángol az ég is?
kinek az érdeke? így élni ki akar?
hogy lángban az otthon ~ jaj! ~ utolérhet a tűzvész
és mintha tán egy óriás futkosna fönn:
robajlik a csend azóta... ha olva-
sod ezt és jót akarsz, ne tétovázz,
indulj Neszebárba csodálni
a föl nem szentelt templomot,
fölötte keletről
fölkelhet a nap... csak költögesd

* *VIT*: Világ Ifjúsági Találkozó
(Világ Ifjúsága Találkozz!)